

Finansdepartementet

103 33 Stockholm

Remiss av kommissionens förslag till direktiv om ändring av direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning

Fi2020/03296/S3

1 Sammanfattning

Skatteverket tillstyrker förslaget förutom när det gäller förslagen om ett tvingande krav på återrapportering och bestämmelser om personuppgiftsansvar. Skatteverket lämnar dock förslag till ny utformning av bestämmelserna som gäller personuppgiftsansvar.

Skatteverket framför dessutom ett antal synpunkter.

- Skatteverket anser att förslaget från kommissionen om rapportering från plattformoperatörerna och automatiskt utbyte av dessa uppgifter ska synkroniseras med modellreglerna som tagits fram av OECD och genomföras vid samma tidpunkt eftersom en enhetlig internationell standard är att föredra.
- Skatteverket anser att de föreslagna reglerna om när första rapporteringen för plattformoperatörerna ska ske och därmed det efterföljande automatiska informationsutbytet ska senareläggas.
- Skatteverket anser att även tidpunkterna för flera automatiska utbyten ska tidigareläggas samt att tidpunkterna ska samordnas.
- Skatteverket pekar på behovet av nya svenska lagregler om förslaget om plattformoperatörers rapportering och det efterföljande automatiska utbytet ska genomföras. Detta för att ändringarna ska få genomslag i Sverige samt att syftet med förslaget ska uppnås.
- Skatteverket belyser frågeställningar och lämnar förslag på förtydliganden för att underlätta den kommande rapporteringen för plattformoperatörer och det efterföljande automatiska informationsutbytet.
- Skatteverket pekar på att det finns ett behov av översyn av befintliga svenska lagregler om föreslagna ändringar i ramverket för informationsutbyte tas in i ett ändringsdirektiv.

2 Skatteverkets synpunkter

Skatteverket tillstyrker förslaget förutom när det gäller förslagen om ett tvingande krav på återrapportering och bestämmelser om personuppgiftsansvar. Skatteverket lämnar dock förslag till ny utformning av bestämmelserna som gäller personuppgiftsansvar.

Skatteverket lämnar även synpunkter i form av förslag till ändringar, förtydliganden m.m..

2.1 Förslag från Kommissionen och OECD:s modellregler

Skatteverket anser att detta förslag och det förslag som diskuterats inom OECD tjänar på att synkroniseras och genomförs vid samma tidpunkt. Det underlättar såväl för berörda plattformoperatör, säljare som skattemyndigheter.

Det finns skillnader mellan förslagen som inte underlättar ett genomförande av vare sig rapportering eller kommande utbyten mellan behöriga myndigheter. Skatteverket anser därvid att en enhetlig internationell standard är föredra när det gäller identifiering av vilka uppgifter som ska rapporteras och därefter utbytas.

2.2 Tidpunkt för genomförande av rapportering och kommande utbyten

Skatteverket anser att första rapporteringsperioden ska senareläggas ett år. En mer realistisk tid för ikraftträdande är därför tidigast i december 2022, där ett första kontrolluppgiftslämnande kommer att avse ersättningar utbetalade under 2023. Det innebär i sin tur att upplysningar utbyts första gången 2024. Motiveringen till detta är det behöver säkerställas att nationell lagstiftning tas fram i medlemsstaterna, men även att reglerna därefter hinner implementeras i såväl plattformoperatörernas som skattemyndigheternas verksamheter. Det är av vikt att plattformoperatörerna ges möjlighet att lämna korrekta uppgifter som kräver minsta möjliga bearbetning inför det kommande informationsutbytet. Häri ligger således ett beaktande av att förslaget kommer att kräva framtagande av tekniska lösningar för såväl plattformoperatörerna som ska rapportera uppgifter som för skattemyndigheterna som ska ta emot uppgifterna och därefter ska utbyta inkomna uppgifter med sina motsvarigheter inom unionen.

2.3 Lämpligt ändra tidpunkter för fler automatiska informationsutbyten

Förslaget i DAC 7 innebär att inrapporterad informationen ska utbytas betydligt tidigare än den ändrade utbytestidpunkten för tillgängliga uppgifter enligt artikel 8 i rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning (DAC 1) respektive nuvarande ordning för utbyte av finansiella konton enligt artikel 8 punkt 3a (DAC 2). För Skatteverket är en så tidig utbytestidpunkt som möjligt viktig av flera skäl. Dels vill Skatteverket underlätta för den enskilde skattebetalaren att göra rätt. En uppgift som når

Skatteverket innebär att Skatteverket har en möjlighet att upplysa om att information har kommit från ett annat land innan den som berörs ska lämna sin inkomstdeklaration. Dels är det olyckligt om det kommer uppgifter om samma person vid olika tidpunkter som inte sammanfaller pga. att det är fråga om olika automatiska utbyten mellan medlemsstaterna, vilket kan betyda att upplysning om att information finns inte kan lämnas samlat till den enskilde skattebetalaren vid exempelvis en förfrågan från denne.

När tidpunkterna inte sammanfaller finns det dessutom en risk för att flera utredningar startas avseende en och samma person, men vid olika tidpunkter. Det innebär en ökad administration samt ökade kostnader för både den person det gäller och Skatteverket. Viss risk finns även för ett ökat antal begäranden om handräckning eftersom uppgifter ännu inte är kända för verket.

Det automatiska informationsutbytet avseende DAC 1 föreslås flyttad och får samma utbytestidpunkt som rapporteringspliktiga finansiella konton enligt artikel 8 punkt 3a som DAC 2. Skatteverket vill dock uppmärksamma på att förslaget avseende informationsutbytet som gäller delnings- och gig-ekonomin (DAC 7) innebär att dessa uppgifter ska utbytas senast i februari året efter den rapporteringspliktiga perioden, dvs. inkomståret. Skatteverket anser att det är bra att ha samma utbytestidpunkt för DAC 1 och DAC 2 men utbytet ska dock ske tidigare under året. Skatteverket anser därvid att informationsutbytet av uppgifter avseende DAC 1, 2 och 7 ska ske samtidigt och vid den tidpunkt som föreslås gälla för DAC 7.

2.4 Rapporteringsskyldighet för digitala plattformar och automatiskt utbyte

Rapporteringsskyldigheten för plattformsoperatörer avses bidra till att medlemsstaterna får fullständig information för att uppbära skatteintäkter (s. 8). Reglernas tillämpningsområde är brett då reglerna utöver inkomst från uthyrning av fast egendom och tillhandahållande av personliga tjänster även omfattar försäljning av varor, uthyrning av transportsätt och gräsrotsfinansieringstjänster (Bilaga V avsnitt I A.4). Snabba utbyten avses ge skattemyndigheterna fullständiga upplysningar så att myndigheterna kan utarbeta förhandsifyllda årliga taxeringar (s. 13).

2.4.1 Begrepp och uttryckssätt

Allmänt om definitioner (Bilaga V avsnitt I)

Skatteverket anser att det är av största vikt att det finns tydliga definitioner som beskriver vad som avses. Det finns annars risk för svårigheter vid en kommande implementering av direktivet i respektive medlemsstat samt att medlemsstaterna uppfattar ändringsdirektivet på olika sätt. Det finns därefter en risk för att oenhetliga tolkningar görs av plattformsoperatörer och berörda skattemyndigheter om det inte klart och tydligt framgår vad som avses. Här kan exempelvis nämnas att det centrala begreppet plattform kan tjäna på ytterligare förtydligande för att det ska vara klart vilka som omfattas och vilka som faller

utanför. Andra exempel är vad transportsätt avser att omfatta. Även uttryckssätt som används behöver vara klara och tydliga för att inte riskera missförstånd och olika tolkningar.

Identifikationskod för finansiella konton – artikel 8ac 2 h)

Begreppet finansiella konton används redan i DAC 2. I DAC 2 anges att uppgift ska lämnas om kontonummer eller, om kontonummer saknas, funktionell motsvarighet till sådant. I Bilaga I har finansiella konton en definition utifrån vilka konton som är rapporteringspliktiga och det är dessa som omfattas av det efterföljande informationsutbytet.

I nya artikel 8ac används också begreppet ”Finansiella konton”. Däremot så anges i detta förslag att en ”identifikationskod” (the Financial Account Identifier) för kontot ska anges vid rapporteringen. Skatteverket uppfattar att det är otydligt om begreppen motsvarar varandra. Om avsikten är att konton ska ha samma definition i DAC 7 som i DAC 2 ska begreppet kontonummer användas på samma sätt även här. Om de konton som ska rapporteras enligt DAC 7 inte är samma som i DAC 2 föreslår Skatteverket att ett annat begrepp än ”finansiellt konto” används.

Definition av fast egendom (Bilaga V avsnitt 1 A.4 [a])

Skatteverket konstaterar att begreppet fast egendom inte finns definierat i förslaget till Bilaga V.

Skatteverket uppfattar att avsikten med förslaget som innebär utbyte av information om uthyrning avser alla typer av uthyrning som kan ske av en fastighet m.m. Det kan vara en hel fastighet, del av en fastighet, enbart en byggnad eller rätten att nyttja en avgränsad del i en fastighet. Skatteverkets utgångspunkt är att det inte krävs en definition. Det finns visserligen en risk för att omfattningen av informationsutbytet kan tolkas på olika sätt. Det skulle således kunna uppfattas som att innebörden enbart avser uthyrning av den fasta egendomen som en person äger och exempelvis skulle inte uthyrning av en byggnad på en arrendetomt, uthyrning av hela eller en del av en bostadsrätt samt en hyresrätt omfattas.

Skatteverkets uppfattning är dock att en definition inte behöver läggas till. Däremot är det önskvärt att omfattningen av Bilaga V Avsnitt 1 A.4 klargörs närmare. Skatteverket anser därvid att om ett klargörande inte görs direkt i ändringsdirektivet så ska det i stället ske vid det svenska lagstiftningsarbetet när ändringsdirektivets bestämmelser ska implementeras i svensk rätt. Skatteverket vill dock påpeka vikten av att det finns en samsyn mellan medlemsstaterna om vad som avses med begreppet som dessutom är tydlig.

När det gäller formuleringen av fast egendom kan den även uppfattas avse all fast egendom oavsett var den är belägen eftersom det inte specifikt framgår att den ska vara belägen inom unionen. I Bilaga V avsnitt I A.3.(b) anges när så kallat utländska plattformoperatörer är rapporteringsskyldiga. Av denna formulering framgår att endast uthyrning av fast egendom som är belägen i en medlemsstat omfattas av rapporteringen. Här anser Skatteverket att det finns en inkonsekvens såvida det inte är så rapporteringen ska begränsas när utländska plattformoperatörer ska rapportera. Det uppfattar dock Skatteverket inte vara avsikten, sett

till sammanhanget i övrigt, se bland annat Bilaga V avsnitt I B.3 där rapporteringspliktig säljare definieras. Härvid beaktas att det i redogörelsen för förslaget uttrycks att säljare som hyrt ut fast egendom i en medlemsstat är en rapporteringspliktig säljare, (s. 12). För att det inte ska uppstå tolkningsproblem anser Skatteverket att det klart och tydligt ska framgå av A.4.(a) att det är uthyrning av fast egendom inom unionen som avses. Är avsikten någon annan ska detta framgå tydligt.

Uthyrning av transportsätt (Bilaga V Avsnitt 1 A.4 [d])

Skatteverket anser att den svenska översättningen av uthyrning av transportsätt (Bilaga V Avsnitt 1 A.4 (d)) kan medföra tolkningssvårigheter. Någon närmare beskrivning finns inte heller i redogörelsen för förslaget. Det engelska uttryckssättet är ”rental of any mode of transport”. Om detta översätts med uthyrning av valfritt transportmedel kan innebörden bli tydligare. Därtill behövs vid den kommande implementeringen av ändringsdirektivets bestämmelse en klar och tydlig redogörelse för vad som avses.

Uppgift om lagfartsnummer (Bilaga V avsnitt II, E)

Skatteverket uppfattar att lagfartsnummer inte är en korrekt översättning av ”land registration number”. Det är ytterst tveksamt om avsikten är att samla in ett nummer för en lagfart. Begreppet lagfartsnummer är inte något som används vid fastighetstaxering eller hos Lantmäteriet i de sammanhang där man vill ha någon form av identitet. Av den engelska språkversionen verkar det snarare vara en avsikt att få fram en individuell beteckning för en fastighet.

Skatteverkets anser därför att det engelska uttrycket ska översättas till ”fastighetsbeteckning eller annat registreringsnummer”. En sådan beteckning i kombination med adressen till fastigheten innebär att risken för missförstånd minskar avseende vilket objekt som hyrts ut och var det är beläget. Om Skatteverkets uppfattning stämmer att även uthyrning av hyres- respektive bostadsrätter omfattas av rapportering och efterföljande informationsutbyte ska det uppmärksammas att den som innehar en rätt att nyttja en bostad inte alltid vet vilken fastighetsbeteckning huset har, dvs. där uthyrt objekt är beläget. Normalt har varje lägenhet i ett flerfamiljshus ett lägenhetsnummer eller annan identitet beroende på vilken medlemsstat det är fråga om. Skatteverket föreslår därför att det ska framgå att med ”land registration number” avses en individuell beteckning på det objekt som hyrts ut.

2.4.2 Förfaranden för kundkännedom (due diligence)

Fastställande av hemvist

Rapporteringskyldiga plattformoperatörer behöver inte samla in de uppgifter som avses i Bilaga V Avsnitt II B.1 b–e och punkt B.2 b–f om den använder sig av en direkt bekräftelse av säljarens identitet och hemvist genom en identifieringsjänst (Bilaga V Avsnitt II B.3). Detta kan innebära att exempelvis uppgift om ”Förekomst av ett fast driftsställe i unionen, när sådant finns, med angivelse av var och en av de medlemsstater där ett sådant fast driftsställe är beläget” inte alltid kommer att samlas in.

Med hänsyn till ovanstående förslag till reglering anser Skatteverket att det finns en tveksam och rentutav felaktig skrivning i den svenskspråkiga versionen av redogörelsen för förslaget. Det gäller tredje stycket under rubriken ovan (s. 12) samt i Avsnitt II D.1. Av den engelskspråkiga versionen (s. 11) framgår att säljaren anses ha hemvist i den medlemsstat där säljaren har sin primära adress (benämnd PA-landet) och om PA-landet är ett annat än den/de medlemsstat/-stater än som utfärdat skatteregistrerings-/momsregistreringsnummer anses säljaren även ha hemvist i sistnämnda medlemsstat/-stater. Detsamma gäller (för enheter) om fast driftställe finns i annan medlemsstat än i PA-landet. Utan hinder av detta anses säljare ha hemvist i var och en av de medlemsstater som bekräftas av en elektronisk identifieringstjänst.

Identifieringstjänsts betydelse för bestämmande av hemvist

I artikel 8ac punkt 2 finns en hänvisning till den medlemsstat där säljaren har sin hemvist till följd av den primära adress, där skatteregistrerings-/momsregistreringsnummer utfärdats eller där fast driftställe finns. Någon direkt hänvisning finns inte i artikel 8ac punkt 2 till den identifieringstjänst som omnämns i Bilaga V avsnitt II B.3 och D.2. Skatteverket uppfattar dock av utformningen av Bilaga V Avsnitt II D.2 att denna är överordnad vid tillämpningen av direktivet vid fastställande av hemvist. För det fall identifieringstjänst finns kommer denna sannolikt bli styrande för i vilka länder säljaren anses ha hemvist vid rapportering och kommande utbytet av uppgifter. Det är oklart om – i förekommande fall - övriga insamlade upplysningar har någon betydelse då en identifieringstjänst används. Detta anser Skatteverket ska förtydligas direkt i ändringsdirektivet alternativt i det kommande lagstiftningsarbetet när detta ska implementeras i svensk rätt.

2.4.3 Rapportering till medlemsstat där fast driftställe finns och allokering av intäkter till ett fast driftställe

Rapporteringen sker för enheter, förutom utifrån kriterier som primär adress/säte, utfärdandeland för skatte-/momsregistreringsnummer utifrån förekomsten av ett fast driftställe (Bilaga V avsnitt I B.3 [c]) (s. 11-12). Information som lämnas innefattar bl.a. ersättning per kvartal (Bilaga V avsnitt III B).

Uppgifter om försäljning (per kvartal) och förekomsten av ett fast driftställe (för enheter) indikerar ett beskattningsintresse i källstaten där ett fast driftställe finns, men kommer att kräva ytterligare utredning (jfr. 2010 års vinstallokeringsrapport där OECD ger detaljerad vägledning för hur inkomst som är hänförlig till ett fast driftställe ska bestämmas). Fast driftställe används som ett kriterium för att identifiera mottagande medlemsstat/-stater vid utbytet. En fysisk persons (enskild näringsidkares) hemvist avgörs inte av förekomsten av ett eventuellt fast driftställe (avsnitt I B 3 [c] och C 1). En enhet kan ha sitt säte i ett land och fast driftställe i flera andra länder. En enhet kan ha hemvist i flera länder. Samtliga de intäkter som rapporteras för ett visst kvartal behöver inte vara hänförliga till ett fast driftställe i ett visst land eftersom rapporteringen sker för varje rapporteringspliktig säljare (avsnitt III B) samt att inkomster allokeras till ett fast driftställe enligt vissa principer (jfr ovan nämnda vinstallokeringsrapport). Det kan därmed uppstå problem eftersom det bara är

inkomst som går att hänföra till det fasta driftstället som kan beskattas samt att det ofta uppkommer problem med att avgränsa vilken verksamhet som bedrivs där och vilka inkomster som genereras av just den verksamheten.

2.4.4 Skälet till var mottagare av ersättning har hemvist ska framgå vid rapportering

Uppgift om medlemsstat i vilken den rapporteringspliktiga säljaren har sin hemvist ska utbytas efter att plattformoperatören rapporterat in uppgiften. Skatteverket anser härvid att skälet till varför säljaren har hemvist i en viss medlemsstat ska framgå. Det ska exempelvis för mottagande medlemsstat klart framgå att hemvistet finns i en medlemsstat eftersom det finns ett fast driftställe där. Även om det kommer tas fram standardformulär anser Skatteverket att denna rapporteringsskyldighet och därmed kommande skyldighet att utbyta upplysningarna regleras direkt i ändringsdirektivet.

Skatteverket anser att även andra uppgifter av betydelse för det fasta driftstället regelmässigt ska lämnas för att därefter utbytas, exempelvis filialens/det fasta driftställets organisationsnummer i källstaten och dess adress i medlemsstaten. Även detta ska regleras direkt i ändringsdirektivet.

2.4.5 Begreppen enhet och privatperson och hur upplysningar ska utbytas

Ett svenskt enkelt bolag är ingen juridisk person och kan därför enligt Skatteverkets uppfattning inte ses som en rättslig konstruktion. Det är enbart ett avtalsförhållande. Många andra medlemsstater har en betydligt större flora av företagsformer och avtalskonstruktioner för affärsverksamhet och andra typer av samarbeten. Olika medlemsstater kommer därför sannolikt att ha olika uppfattning om vad som kan omfattas av begreppet enhet.

I utlandet delägarbeskattade juridiska personer omfattas enligt Skatteverkets uppfattning av begreppet enhet. Det bör därför övervägas om motsvarande upplysningar som lämnas till enhetens hemviststat ska lämnas till en delägars hemviststat i fall då delägaren har hemvist i en annan stat än enheten och då den rapporteringspliktiga säljaren är en enhet som är delägarbeskattad. Det finns annars risk för att upplysningar inte når den medlemsstat där beskattningen ska ske. Motsvarande uppgiftslämnande till en delägars hemviststat kan även övervägas exempelvis om delägaren har hemvist i en annan stat än säljaren då säljaren är en enhet hemmahörande i en stat utanför EES och är lågbeskattad (jfr CFC-bolag). Det kan exempelvis gälla vid uthyrning av fast egendom som CFC-bolaget äger i en medlemsstat men där delägaren finns i en annan medlemsstat än den där den fasta egendomen är belägen. Detta mot bakgrund av att det finns risk för att inkomster inte blir korrekt beskattade.

2.4.6 Utbyte av information om uthyrning av fast egendom (Art. 8ac 2)

Det är väsentligt att det inte finns några frågetecken om vad som är avsikten med det som skrivs i inledningen till punkten 2. Att använda skrivningen och/eller är ett mindre bra sätt att uttrycka vad som gäller.

Såsom artikel 8ac punkt 2 och redogörelsen för förslaget är utformade är det oklart med vilka medlemsstater som information ska utbytas med när det gäller uthyrning av fast egendom. Att formulera det som att något ska och/eller utbytas ger snarast intrycket av att det skulle kunna finnas en valmöjlighet vid utbytet.

Skatteverket uppfattar att information om en uthyrning ska utbytas med den medlemsstat där den som tagit emot ersättning för uthyrning har sitt hemvist men även med den medlemsstat där fastigheten är belägen. Skatteverket anser därför att denna skrivning ska omformuleras eller att det förtydligas vad som är avsikten med att skriva och/eller. Om avsikten är att enbart ett land ska få informationen anser Skatteverket att ytterligare reglering krävs som säkerställer att båda medlemsstaterna får informationen.

2.4.7 Behov av nya svenska regler för uppgiftslämnande, informationsutbyte, beskattning och socialavgifter

Skatteverket vill uppmärksamma på att införandet av informationsutbyte avseende delnings- och gig ekonomi kommer att kräva ändringar i inhemsk lagstiftning. Förutom ytterligare regler om uppgiftslämnande i skatteförfarandelagen och regler om automatiskt utbyte i lagen om administrativt samarbete inom Europeiska unionen kommer det krävas lagändringar avseende inkomstbeskattning och socialavgifter. Detta för att syftet med ändringsdirektivet ska uppnås.

När det gäller kontrolluppgiftsskyldighet finns idag inte något krav på uppgifter avseende uthyrning av fast egendom eller transportsätt. Skatteverket anser att det är märkligt om det till följd av förslaget kommer att införas en kontrolluppgiftsskyldighet som gäller endast för begränsat skattskyldiga utan att samtidigt införa en motsvarande skyldighet som gäller för obegränsat skattskyldiga. I detta sammanhang anser Skatteverket även att det i kommande lagstiftningsarbete ska övervägas om kontrolluppgiftsskyldigheten för obegränsat skattskyldiga ska gå längre än direktivet och även omfatta andra företag än plattformsoperatörer som förmedlar uthyrning.

Det finns inte heller någon uttalad kontrolluppgiftsskyldighet för plattformar som förmedlar utlåning. Skatteverkets tolkning är dock att dessa omfattas av reglerna om kontrolluppgiftsskyldighet i skatteförfarandelagen. Verket anser dock att detta bör förtydligas vid det kommande lagstiftningsarbetet.

2.5 Förbättringar av ramverket för det befintliga administrativa samarbetet inom unionen i fråga om beskattning

2.5.1 Standarden ”kan antas relevant och förhandsbesked i gränsöverskridande skattefrågor”

Skatteverket noterar inledningsvis att förslaget avviker från rådande internationella standard där kravet på foreseeable relevance ska vara uppfyllt vid informationsutbyte på begäran.

I artikel 8a punkt 10 anges i den svenskspråkiga versionen att ”Utan hinder av hänvisningen till standarden ...” och i den engelskspråkiga versionen att ”Notwithstanding the reference to...”.

Av detta följer att det ska stå ”ska” i redogörelsen för förslaget (s. 9) och inte ”bör”. Dessutom innehåller redogörelsen en missledande beskrivning i och med att det finns en beskrivning som anger att det är fråga om ”uppföljning av ett utbytt förhandsbesked”. Den uppföljning som, åsyftas i den ersatta artikel 8a punkt 10 avser den information som ska lämnas efter en begäran om att få ta del av det fullständiga förhandsbeskedet. En sammanfattning av förhandsbeskedet har dessförinnan utbytts automatiskt enligt artikel 8a punkt 6 b i dess nya lydelse. Skatteverket anser därför att redogörelsen för förslaget (s. 9) ska ändras på följande sätt för att förtydliga detta.

Förslag:

Enligt punkt 10 i artikel 8a ska standarden kan antas vara relevant inte gälla när begäran om upplysningar skickas till sändande medlemsstat för att få ta del av hela eller delar av det förhandsbesked som staten tidigare mottagit en sammanfattning av vid ett automatiskt utbyte av upplysningar om förhandsbesked i gränsöverskridande skattefrågor eller ett förhandsbesked om prissättning i enlighet med rådets direktiv (EU) 2015/2376 av den 8 december 2015.

Skatteverket anser dessutom att ändringen i artikel 8a punkt 10 även ska gälla för rapporteringspliktiga gränsöverskridande arrangemang, se rådets direktiv (EU) 2018/822 om automatiskt utbyte av upplysningar i fråga om beskattning som rör rapporteringspliktiga gränsöverskridande arrangemang (DAC 6).

2.5.2 Ändringar i artikel 11 – utländska tjänstemäns aktiva närvaro vid utredningar

Förslaget innebär att utländska tjänstemän ska ha möjlighet att aktivt närvara vid kontor i andra medlemsländer vid utbyte av information men även att aktivt delta inom ramarna för en utredning och då granska handlingar och intervjua personer (se föreslagen lydelse av artikel 11 punkterna 1 och 2). Skatteverket vill lyfta fram att ett sådant nytt arbetssätt med en aktiv närvaro vid utredning i annan medlemsstat kommer att kräva stora förändringar i svensk rätt.

Enligt förslaget ska det aktiva deltagandet ske under villkor som fastställs av den anmodade myndigheten (se punkt 1). Samtidigt föreslås att den utländska tjänstemannen fritt ska få granska handlingar och intervjua enskilda om hen deltar i en utredning (se punkt 2), såsom Skatteverket tolkar förslaget. Skatteverket anser att dessa bestämmelser är motstridiga. Om den utländska tjänstemannen fritt får ställa frågor och granska handlingar kan inte Sverige som anmodad stat samtidigt ställa villkor på deltagandet.

Skatteverket vill i förhållande till detta framhålla att det utifrån rådande nationell reglering inte kommer att vara möjligt att ge den utländska tjänstemannen fri tillgång till verksamhetssystemen inom beskattningsverksamheten, både utifrån ett

dataskyddsperspektiv och också ett sekretessperspektiv. De handlingar som kan bli aktuella att tillgängliggöra för den utländska tjänstemannen är de som hör till den aktuella utredningen. Detta gäller även svenska tjänstemäns möjlighet att svara på frågor. Den utländska tjänstemannen ska vara bemyndigad och har således behörighet att ta emot information. Så länge utbytet av uppgifter mellan Skatteverket och den utländska tjänstemannen sker utifrån de förutsättningarna, och utbytet sker med stöd av direktivet och de verktyg som framgår av detta (begäran om utbyte av upplysningar, utbyte av upplysningar utan föregående begäran eller automatiskt utbyte) anser Skatteverkets att verket har stöd för att lämna ut uppgifterna och att det inte sker något brott mot sekretessen.

Som förslaget är utformat är det oklart om aktiv närvaro genom granskning av handlingar och intervjuer innebär en möjlighet även för den utländska tjänstemannen att självständigt begära in handlingar från enskilda då de får ställa frågor fritt, se här föreslagen lydelse av artikel 11 p. 2. Aktiv närvaro kan således innebära situationer i vilka Skatteverket inte lämnar ut uppgifter enligt direktivet och de verktyg som direktivet föreskriver i övrigt, dvs. vid utbyte av upplysningar på begäran, utbyte av upplysningar utan föregående begäran eller automatiskt utbyte. Handlingar och information skulle istället komma in till den utländska tjänstemannen direkt från enskilda. Detta innebär, enligt Skatteverkets mening, att handlingarna inte är inkomna till verket. Det är då även oklart vilket sekretesskydd uppgifterna får. Problematiken är aktuell även i de gemensamma revisionerna som föreslås i den nya artikel 12 a.

Skatteverket anser således att det även är av vikt att utländska tjänstemäns aktiva närvaro vid utredningar förtydligas och konsekvenserna utreds utifrån frågan om inkomna handlingar och sekretess.

Vid införande av möjligheter för tjänsteman från annan medlemsstat att på begäran både närvara och självständigt agera vid utredningar är det nödvändigt att gränserna för befogenheterna tydliggörs, senast vid en implementering i svensk rätt. Som utgångspunkt och enligt gällande rätt ankommer det på företrädare för Skatteverket att utföra förvaltningsuppgifter på verkets vägnar. I fråga om myndighetsutövning som innebär beslutsfattande krävs uttryckligt lagstöd.

2.5.3 Ny artikel 12 a - Gemensamma revisioner

Slutrapport och motsvarande justering

Skatteverket anser att även detta förslag, som delvis innebär ett förändrat arbetssätt, kommer att kräva stora förändringar i svensk rätt om det ska realiseras. I fråga om skattemyndigheters roll och befogenheter gäller det främst områdena närvarorätt för tjänstemän, gemensamma revisioner och gemensam syn på bevisning.

Vid införande av möjligheter för tjänsteman från annan medlemsstat att på begäran både närvara och självständigt agera vid utredningar är det nödvändigt att gränserna för befogenheterna tydliggörs, senast vid en implementering i svensk rätt. Som utgångspunkt

och enligt gällande rätt ankommer det på företrädare för Skatteverket att utföra förvaltningsuppgifter på verkets vägnar. Som framförts ovan krävs åtminstone i fråga om myndighetsutövning, beslutsfattande, uttryckligt lagstöd.

Ett liknande synsätt gäller i fråga om gemensamma revisioner som framstår som näst intill tvingande – en inkommen begäran ska liksom i fråga om närvarorätt bifallas eller avslås på motiverade grunder, inom en tidsfrist på 30 dagar från mottagandet av begäran. Av rättssäkerhetsskäl och för tydliggörande gentemot den planerande och operativa verksamheten ska förutsättningar och gränser klart och tydligt framgå i svensk rätt.

Det föreslås i sammanhanget att om det inkommer en begäran av en eller flera personer om att bli föremål för gemensam revision så ska begäran prövas och besvaras inom en tidsfrist på 30 dagar. Förslaget innebär även att revision ska kunna begäras av annan än skattemyndighet inom unionen. I svensk rätt finns det idag inte möjlighet att besluta om revision enbart på den grunden att det begärts av enskild. Om direktivet ändras på det sätt som föreslås så krävs det att svensk lag förändras. Det krävs således att helt nya svenska lagar införs här i Sverige samt att dessa uttryckligt och klart anger vad som gäller vid en sådan begäran.

Den bevisning som samlas in inom ramen för en gemensam revision föreslås bli ömsesidigt erkänd av de berörda staterna. Skatteverket tolkar innebörden härav som gällande existensen av bevisningen och inte med avseende på värderingen av bevisning inför kommande beslut i ärendet. En reglering som påverkar principen om fri bevisprövning hos myndighet och domstolar anser Skatteverket är ett alltför stort och långtgående ingrepp.

Efter en utförd gemensam revision föreslås det att de berörda myndigheterna ska enas om fakta och omständigheter – och sträva efter att nå en överenskommelse om skattesituationen för den granskade. Den gemensamma slutrapporten ska ha samma värde som en nationell slutrapport efter revision. Enligt Skatteverket lämnar förslaget betydande utrymme för olika tolkningar. Det finns därför skäl att återknyta till det som framförts ovan om myndighetsutövning med stöd av lag och behovet av en gränsdragning som upprätthåller nationella förvaltningsmyndigheters och domstolars självständighet när det gäller värdering av bevisning samt beslutsfattande och avgörande av mål.

Artikel 12a. punkt 8 - medlemsstaterna ska inrätta en rättslig ram för att göra motsvarande justeringar vid gemensamma revisioner

Den svenska korrigeringsregeln i 14 kap. 19 § inkomstskattelagen kan endast tillämpas för att höja ett företags resultat. Om inkomsten ska justeras ner till följd av att det skett en uppjustering i det andra landet så sker nedjusteringen i Sverige direkt av Skatteverket med stöd av artikel 9.2 i skatteavtalen. Det förutsätter dock att det andra landet först höjer inkomsten. Skatteverket kan inte initiera sänkningen utan att det först föreligger en höjning. Det bör dock i praktiken inte innebära några större problem. I det fall ett skatteavtal saknar artikel 9.2 eller dess motsvarighet kan den skattskyldige vända sig till behörig myndighet för att få saken prövad inom ramen för en ömsesidig överenskommelse.

Vid en framtida implementering i svensk rätt behöver regeringen överväga om korrigeringsregeln ska föreslås få en ändrad lydelse. I sådana fall för att öppna upp för en möjlighet att justera ned ett företags resultat även i andra fall än vid gemensamma revisioner. En sådan reglering kan dock medföra en ökad risk för obeskattade inkomster.

2.5.4 Ändringar artikel 14 punkt 1

Förslaget innehåller en obligatorisk återrapportering vid utbyte av upplysningar på begäran (artikel 5) och vid utbyte av upplysningar utan föregående begäran (artikel 9).

Återrapportering ska ske inom 30 dagar. Det saknas dock en närmare redogörelse för förslaget.

Förslaget medför en skyldighet för behöriga myndigheter att lämna återrapportering till den andra behöriga myndigheten inom 30 dagar efter det att resultatet av användningen av de begärda upplysningarna är känt.

Skatteverket avstyrker förslaget. Ett tvingande krav som innebär återrapportering av samtliga utbyten enligt artiklarna 5 och 9 medför en onödig administrativ börda för de behöriga myndigheterna i respektive medlemsstat. Exempelvis har man i många beskattningsärenden skickat ett flertal begäran om handräckning innan tillräcklig information finns för att fatta beslut, vilket försvårar tillämpningen av bestämmelsen. Det är redan idag möjligt att begära återrapportering inom EU som är tvingande, vilket Skatteverket anser är tillräckligt. Endast i ett fåtal fall begärs återrapportering idag, vilket talar för att förslaget inte är motiverat.

Om de behöriga myndigheterna upplever att samarbetet inte fungerar eller är ändamålsenligt är det möjligt att påtala detta för kommissionen utan att särskilt reglera denna administrativa börda. Om kommissionen och medlemsstaterna för statistik- och uppföljningsändamål anser att det ändå ska införas anser Skatteverket att tvingande återrapportering ska begränsas till en viss kategori skattesubjekt, t.ex. till företag över en viss storlek eller utifrån annan lämplig kategorisering där ett verkligt behov föreligger.

2.5.5 Artikel 21 – ny punkt 7

Skatteverket ifrågasätter om inte denna punkt är avsedd att i stället läggas till i artikel 20, se den hänvisning som finns i artikel 8 ac punkt 3 samt den punktens innehåll.

2.5.6 Utlämnandet av utvärderingar och statistik till kommissionen och andra medlemsstater - ändring av artikel 8ab punkt 1, artikel 23 punkt 2 och artikel 23a punkt 2

Ändringen i artikel 23 punkt 2 om obligatorisk underrättelse om utvärderingsresultat medför ett större krav på Skatteverket vad gäller löpande uppföljning. Det kommer att krävas utvecklingsarbete för att möta kravet, men kommer även att ge värdefull information om användningen av informationsutbytet.

Sammanfattningsvis är det Skatteverkets bedömning att det finns ett sekretesskydd för uppgifter om enskilda personliga eller ekonomiska förhållanden om de förekommer i

utvärderingar och statistiska sammanställningar samt underlag till dessa, så länge uppgifterna ingår och behandlas i beskattningsdatabasen. Om uppgifterna inte ingår och behandlas i beskattningsdatabasen är det tveksamt om de har ett sekretesskydd. Det är även tveksamt om andra uppgifter än uppgifter om enskilda personliga eller ekonomiska förhållanden har ett sådant skydd. Slutligen saknas, enligt nuvarande reglering, en möjlighet att lämna ut utvärderingar och rapporter om utvärderingar samt statistiska uppgifter till andra medlemsstater i de fall de innehåller sekretessbelagda uppgifter.

Utvärderingar - sekretesskydd och möjligheten att lämna ut utvärderingar

Generella iakttagelser

Skatteverket uppmärksammar att förslaget innebär att sekretess ska gälla för rapporter och andra dokument från kommissionen enligt både det första och det andra stycket i den nya artikel 23a punkt 2. I första stycket hänvisas till att sekretess ska gälla enligt medlemsländernas interna lagstiftning samtidigt som det i andra stycket stadgas uttrycklig sekretess för samtliga uppgifter i handlingarna. Enligt andra stycket gäller sekretessen endast i förhållande till enskilda och andra organ. Det är av vikt att klargöra vilken sekretess som ska gälla för uppgifter i handlingar från kommissionen. Vilken lösning man väljer påverkar tillämpligheten av olika sekretessregler i OSL (se nedan angående utrikessekretess enligt 15 kap. OSL).

Tillämpliga sekretessbestämmelser för uppgifter i utvärdering av samarbetet

När det gäller utvärderingarna som Skatteverket ska göra kommer dessa att baseras på uppgifter som ingår och behandlas i beskattningsdatabasen. Även utvärderingsresultatet kommer att behandlas i basen. Så länge dessa förhållanden gäller kommer uppgifter om enskilda personliga eller ekonomiska förhållanden i underlag och värdering att omfattas av sekretess enligt 27 kap. 1 § andra stycket 1 lagen om offentlighet och sekretess (OSL), dvs. den så kallade databassekretessen, jämfört med 27 kap. 5 § OSL.

Skatteverket vill framhålla att i de fall Skatteverkets underlag eller utvärderingar kommer att behandlas utanför beskattningsdatabasen saknas någon tillämpbar sekretessbestämmelse för uppgifter om enskilda personliga eller ekonomiska förhållanden i 27 kap. OSL. Sekretesskyddet i övriga bestämmelser i det kapitlet träffar inte sådana uppgifter när de används för utvärdering av ett informationsutbyte eftersom det inte är fråga om sådan verksamhet eller sådana ärenden som bestämmelserna omfattar.

Utrikessekretessen enligt 15 kap. 1 § OSL kan komma att bli tillämplig för uppgifter i aktuella handlingar om det är uppgifter som rör Sveriges förbindelser med bland annat en annan stat eller i övrigt rör bland annat annan stat, mellanfolklig organisation eller annan myndighet eller enskild i annan stat i underlag eller utvärderingen. Uppgifter om enskilda i Sverige omfattas inte av sekretesskyddet enligt nämnda bestämmelse. Skaderekvisitet i den bestämmelsen är vidare rakt och det krävs skada av viss dignitet i den internationella relationen för att bestämmelsen ska bli tillämplig. Det räcker inte med irritation eller ansträngda relationer. Mot bakgrund av att det framgår av en EU-rättsakt att

medlemsstaterna ska utvärdera utbytet och delge detta till kommissionen anser Skatteverket att det är tveksamt om bestämmelsen i 15 kap. 1 § OSL kan bli tillämplig på uppgifterna.

Tillämpligheten av 15 kap. 1 a § OSL är beroende av om den internationella rättsakten innehåller en uttrycklig sekretessregel. När det gäller utvärderingar från andra medlemsstater hänvisar direktivet enligt förslaget till nationell sekretesslagstiftning. Vad gäller uppgifter i dessa handlingar är därför 15 kap. 1 a § OSL inte tillämplig. När det gäller rapporter och andra dokument från kommissionen innebär föreslagen lydelse av artikel 23a punkt 2 att det för samma uppgifter hänvisas till nationell sekretesslagstiftning enligt första stycket samtidigt som man har en uttrycklig sekretessregel i andra stycket. Skatteverket kan därför inte uttala sig om bestämmelsen i 15 kap. 1 a § OSL skulle kunna vara tillämplig på uppgifter i handlingar som kommissionen tagit fram i dessa sammanhang.

Bestämmelsen i 17 kap. 7 a § OSL är tillämplig på utvärderingar och rapporter m.m. som Sverige mottar från andra länder eller kommissionen. Den är dock inte tillämplig på Skatteverkets egna utvärderingar och underlag till dem.

Sekretessbrytande bestämmelser och möjligheten att lämna ut utvärderingar till kommissionen och andra medlemsländer när uppgifter är sekretessbelagda

När det gäller utvärderingsresultat till kommissionen föreligger, enligt direktivets lydelse av artikel 23a punkt 2 första stycket, en uppgiftsskyldighet för medlemsländerna att lämna ut uppgifter till kommissionen. En uppgiftsskyldighet i en EU-rättsakt bryter normalt sett eventuellt sekretess och möjliggör utlämnande enligt 10 kap. 28 § OSL. I förhållande till kommissionen finns det således enligt gällande reglering en möjlighet att lämna ut aktuella uppgifter till kommissionen.

Detsamma gäller dock inte i förhållande till andra medlemsländer. Enligt förslaget får uppgifter lämnas ut till andra medlemsländer. Detta är inte en sådan uppgiftsskyldighet som innebär att eventuell sekretess bryts med stöd av 10 kap. 28 § OSL. Någon annan tillämplig sekretessbrytande regel saknas, enligt Skatteverkets bedömning.

För att möjliggöra ett utlämnande av utvärderingar och rapporter m.m. från kommissionen till andra medlemsländer krävs därför en ny sekretessbrytande bestämmelse i de fall uppgifter i aktuella handlingar skulle vara sekretessbelagda enligt ovan. I detta sammanhang ska noteras att 10 kap. 28 § OSL inte är tillämplig om sekretess gäller enligt 15 kap. 1 a § OSL (jfr tredje stycket den bestämmelsen). Om sekretess enligt den bestämmelsen skulle gälla för kommissionens rapporter m.m. i dessa sammanhang bryts den sekretessen därför inte genom en uppgiftsskyldighet. Skatteverket förespråkar därför att sekretessen bryts på annat sätt om 15 kap. 1 a § OSL blir tillämplig och man vill möjliggöra ett utlämnande till andra medlemsländer.

Statistik - sekretesskydd och möjligheten att lämna ut statistiska uppgifter

Statistiska uppgifter kan i vissa fall indirekt röja uppgifter om enskilda eller andra medlemsländer. Resonemangen ovan gäller även för de statistiska uppgifter och andra

uppgifter som Skatteverket ska lämna i enlighet med föreslagen lydelse av artikel 8b första punkten (punkt 7 i förslaget). Detta gäller dock inte tillämpligheten av 17 kap. 7 a § OSL. Enligt Skatteverkets bedömning är den bestämmelsen inte tillämplig i förhållande till statistiska uppgifter.

2.5.7 Ändringar av artikel 25 samt tillägg av ny punkt 5

Personuppgiftsansvar och personuppgiftsbiträde

Det framgår redan av förordning (EU) 2016/679 att rapporteringsskyldiga finansiella institut, förmedlare, rapporteringsskyldiga plattformsoperatörer och de behöriga myndigheterna i varje medlemsstat är personuppgiftsansvariga för behandling av personuppgifter

Nuvarande punkt 2 anger att ansvar för behandlingen av personuppgifter för alla utom kommissionen följer av direktiv 95/46/EG. Om det finns ett behov av att tydliggöra att särskilt ansvar följer av annan rättsakt i detta direktiv, ska ändringen avse en uppräkningslista av berörda aktörer, begreppet registeransvariga och hänvisningen till direktiv 95/46/EG. Skatteverket avstyrker därför förslaget i denna del och lämnar ett förslag till ny formulering.

Förslag:

Rapporteringsskyldiga finansiella institut, förmedlare, rapporteringsskyldiga plattformsoperatörer och de behöriga myndigheterna i varje medlemsstat ska anses vara personuppgiftsansvariga enligt förordning (EU) 2016/679.

Om regleringen syftar till att förtydliga att kommissionen även har ett ansvar på motsvarande sätt som övriga, jfr. med nuvarande lydelse i artikel 25 punkterna 1 och 1.a med punkt 2 i direktivet, ska ny punkt 2.a införas. Skatteverket anser att den nya punkten ska ha följande lydelse.

Förslag:

Kommissionen ska anses vara personuppgiftsansvarig enligt förordning (EU) 2018/1725 för den behandling kommissionen utför enligt detta direktiv.

Förslagen medför även behov av redaktionella ändringar i punkt 1 och 1.a vad gäller hänvisning till artiklar och förordning.

Ytterligare om personuppgiftsansvar med anledning av förslag till ändring av artikel 25 punkt 2

Skatteverket understryker dessutom att ett förslag om fastställande av personuppgiftsansvar ska utgå från den ansvarsfördelning och de roller som följer av direktivet, anslutande reglering till direktivet, dataskyddsregleringen och spegla faktiska omständigheter. Förslaget anger att rapporteringspliktiga finansiella institut, förmedlare, rapporteringspliktiga plattformsoperatörer och de behöriga myndigheterna i varje medlemsstat är gemensamt personuppgiftsansvariga. Det är felaktigt. De behöriga myndigheterna kan med utgångspunkt i sitt ansvar och skyldigheter enligt direktivet inte anses gemensamt

personuppgiftsansvariga med rapporteringspliktiga parter, de fastställer inte gemensamt ändamålen med och medlen för behandlingen av personuppgifter. De har olika ansvar och skyldigheter enligt direktivet och reglerna om personuppgiftsansvar ger i första hand att varje behörig myndighet och rapporteringspliktig part har ett separat enskilt ansvar för den behandling de utför.

Ytterligare om kommissionens personuppgiftsansvar och förslag om personuppgiftsbiträde

I förslaget till ändring anges även att kommissionen ska betraktas som personuppgiftsbiträde enligt förordning (EU) 2016/679. Ett sådant förslag ska på samma sätt som personuppgiftsansvaret utgå från den ansvarsfördelning och de roller som följer av direktivet, anslutande reglering till direktivet, dataskyddsregleringen och spegla faktiska omständigheter.

Utgångspunkten för att det överhuvudtaget ska vara fråga om ett biträdesförhållande är att kommissionen behandlar personuppgifter för annans räkning (annan som är personuppgiftsansvarig).

I de fall kommissionen har ett direkt ansvar att vidta åtgärder enligt direktivet som innebär behandling av personuppgifter bör utgångspunkten, på samma sätt som för övriga parter, vara att kommissionen är ansvarig för behandlingen enligt förordning (EU) 2018/1725. Även om kommissionen inte behandlar uppgifterna på samma sätt som behöriga myndigheter och rapporteringspliktiga utesluter det inte på något sätt att enskilt ansvar kan följa av förordning (EU) 2018/1725. Den administration och de system m.m. som kommissionen har ett direkt ansvar för enligt direktivet kan således innebära att enskilt ansvar föreligger enligt förordning (EU) 2018/1725.

För det fall kommissionen skulle anses behöva utföra en uppgift för någon eller flera andra parter räkning kan det förvisso i teorin anses vara fråga om att behandling av personuppgifter sker för annans räkning. Det förfaller dock inte vara rimligt att lösa sådana behov genom att behöriga myndigheter ska ge kommissionen instruktioner genom biträdesavtal hur uppgifterna ska hanteras. Om behov finns att kommissionen ska utföra sådan uppgift, bör aktiviteten som sådan istället regleras i en rättsakt, vilket samtidigt innebär att ansvaret fördelas mellan parterna. Skatteverket anser att biträdesavtal inte ska användas i denna kontext, vilket också medför ytterligare administration.

Skatteverket anser det vidare uteslutet att rapporteringsskyldiga finansiella institut, förmedlare och rapporteringsskyldiga plattformoperatörer ska ge kommissionen instruktioner om hur den ska behandla uppgifter för deras räkning.

Information till den registrerade – ändring av artikel 25 punkt 3

Skatteverket ser inget principiellt hinder mot förslaget till ändring av artikel 25 punkt 3.

Det ska dock beaktas att i den del förslaget rör information till registrerade enligt förordning (EU) 2016/679 finns redan motsvarande krav om information i artikel 13 och 14 i samma förordning.

Personuppgiftsincident – tillägg av en ny punkt 5 i artikel 25

Det är positivt att kommissionen tar initiativ till att reglera nödvändiga åtgärder som rör behandling av personuppgifter inom direktivets tillämpningsområde. Ett tydligt förfarande för snabb och säker hantering vid dataskyddsincidenter behövs. Från ett mera praktiskt perspektiv kommer det behövas ytterligare vägledning från kommissionen för att medlemsstaterna ska veta hur förfarandet kring avbrytande av utbyten ska gå till.

Förslaget kan dock inte tillstyrkas i den del det anger att kommissionen är ett personuppgiftsbiträde. För att förslag ska få avsedd effekt krävs heller inte att det anges vilket ansvar kommissionen har enligt tillämplig dataskyddsreglering.

Vidare bör förfarandet för begäran utvecklas så att det framgår direkt av direktivet när en sådan begäran ska göras.

Förslag:

Medlemsstaterna ska säkerställa att behöriga myndigheter i händelse av en personuppgiftsincident i den mening som avses i artikel 4.12 i förordning (EU) 2016/679 begär att kommissionen begränsar utbytet av upplysningar i den omfattning som krävs för att garantera uppgifterna ett adekvat skydd.

Begränsningen av utbytet ska inte upphöra förrän adekvata åtgärder vidtagits för att hantera incidenten och berörda behöriga myndigheter meddelat att utbytet kan återupptas utan begränsning.

3 Konsekvenser för Skatteverket

Skatteverket ansvarar för informationsutbyte i skatteärenden enligt rådets direktiv (2011/16/EU) om administrativt samarbete i fråga om beskattning. Det ändringsförslag som remitterats är avsett att inarbetas i nämnda direktiv.

Förslaget innebär ändringar i befintliga bestämmelser samt att ytterligare ett nytt omfattande automatiskt informationsutbyte införs. Förslaget ställer därför krav på ytterligare teknisk utveckling för att dessa ska kunna genomföras fullt ut. Framförallt kommer det nya automatiska utbytet att kräva ny teknik eftersom befintliga system inte har tillräcklig kapacitet att klara av det som föreslås. Ett nytt IT-stöd behöver således utvecklas.

Skatteverket prioriterar även en effektiv användning av det internationella automatiska informationsutbytet för att underlätta för den enskilde skattebetalaren och förhindra skatteundandragande. Det medför behov av teknikutveckling och ett delvis förändrat arbetssätt. Internationellt ställs allt högre krav på att länderna ska visa effekten av användning av informationsutbytet förutom andra uppföljningar som görs av

myndigheternas efterlevnad med avseende på informationsutbytet. Förslaget kommer att medföra ytterligare krav på uppföljningar som Skatteverket ska möta.

Det är först vid den svenska implementeringen som Skatteverket kan göra en mera fullständig bedömning av vad förslaget kommer att innebära när det gäller konsekvenser, behov och därmed även kostnaderna för teknikutveckling, ökad administration vid utbyte med andra medlemsstater, ökat krav på uppföljning, särskilda informationsinsatser samt intern utbildning och besvarande av allmänhetens frågor.